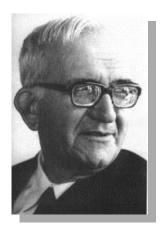
ДЯВОЛСКО

Стрелките на отсрещния часовник описват върху своя циферблат дванайсетте кръга на моя ад и жънат мойте часове отровни.

И аз лежа на дървения под с коси от леден лепкав пот измокрени, и аз умирам в стаята под покрива тъй близко до самия небосвод.

А долу преминават автомобили, трамваи като ветрове фучат и смехове и крясъци звучат, и тътнат кръчмите и публичните домове.

И за да заглуша във себе си скръбта, понякога аз сядам на прозореца и яростно оттам замервам хората със пръст от старите саксии без цветя.

О, аз разбирам: този весел свят със мене и със мойта смърт не свършва; аз съм една ненужна жалка мърша и мога ли да бъда техен брат?

Не искам състрадание от хората! Аз имам всичко: моя е смъртта. И аз ще се изплезя на света, обесен върху черния прозорец.